

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. ХАСКОВО, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА
Членове: ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ
ГЕОРГИ К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря ДЕЛЯНА Г. ПЕТРОВА
като разгледа докладваното от ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ Въззивно
административно наказателно дело № 20235600600726 по описа за 2023
година

за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл.313 и сл. от глава XXI, вр. чл.378 ал.3 от глава XXVIII от НПК.

С Решение № 233/12.09.2023г., постановено по АНД № 1207/2022г. по описа на РС – Хасково, обвиняемата Д. С. О. с ЕГН ***** от гр. К., е призната за виновна в това, че на 27.03.2022г. в гр.К., при управление на МПС, като водач на ППС л.а. „Тойота Ярис“ с рег. № *****, нарушила правилата за движение - чл.50 ал.1 от ЗДвП - на кръстовище, на което единият от пътищата е сигнализиран като път с предимство с пътен знак Б-3 „Път с предимство“, като водач на ППС от другия път, не е пропуснала ППС което се движело по пътя с предимство и предизвикала ПТП с мотоциклет „Хонда“ с рег. № *****, вследствие на което по непредпазливост причинила на П. Т. Я. от гр.П., средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясната бедрена кост, довело до трайно затрудняване движението на десния крак и изкълчване на ставата между дясната ключица и лопатката /дясната акромиоклавикуларна става/, довело до трайно затрудняване движението на дясната ръка, поради което и на осн.чл.343 ал.1 б. „б“, вр. чл.342 ал.1 и чл.78а от НК, е освободена от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв., а по първоначално предявеното й обвинение, в частта, че деянието е

извършено и в нарушение на правилата за движение по чл.6 т.1 от ЗДвП /като участник в движението не е съобщила своето поведение с пътните знаци - пътен знак Б-2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ и по чл.5 ал.2 т.1 предл. последно от ЗДвП /не била внимателна и предпазлива към уязвимите участници в движението, каквито са водачите на двуколесни пътни превозни средства/, на осн. чл.378 ал.4 т.2 от НПК, е оправдана. С решението обвиняемата е осъдена да заплати и направените по делото разноски, от които по сметка на ОД МВР- Кърджали сумата от 804.80 лв., а по сметка на РС-Хасково сумата от 826.92 лв. и по 5лв. при всяко служебно издаване на изпълнителен лист.

Недоволна от решението е останала адв. П. от АК – Кърджали, която като преупълномощен защитник на обвиняемата го обжалва в срок, с оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност. В жалбата се твърди, че от събраните доказателства не се установило обвиняемата да е осъществила от обективна и субективна страна, съставът на престъплението за което е призната за виновна, а приетото за нарушено правило по чл.50 ал.1 от ЗДвП, не стояло в причинно следствена връзка, със съставомерния резултат. С жалбата се иска отмяна на решението и оправдаване на обвиняемата.

Протест против решението от РП – Кърджали, не е подаван. Не е постъпило и възражение, против въззивната жалба.

Окръжна Прокуратура - Хасково редовно призована, не изпраща представител пред настоящата инстанция.

Обвиняемата също редовно призована не се явява, а предвид повдигнатото ѝ обвинение, което не е за тежко престъпление по смисъла на чл.93 т.7 от НК, присъствието ѝ пред въззивната инстанция на осн.чл.329 ал.2 от НПК, не е задължително.

Адв. П., като защитник на обвиняемата, се явява пред въззивната инстанция и посочва, че поддържа жалбата против осъдителната част на атакуваният съдебен акт. В пледоарията си защитникът твърди, че обвиняемата при управлението на лекия автомобил спряла на знака „Стоп“, изчакала преминаването по главния път на групата мотоциклетисти и предприела маневрата по преминаването на булеварда. Поради ограничение на видимостта обаче, не видяла приближаването на пострадалия и когато го възприела, спряла като така направила всичко възможно за да предотврати ПТП и не допуснала вмененото ѝ нарушение по чл.50 ал.1 от ЗДвП. Защитникът заявява, че лявата пътна лента на булеварда била свободна и пострадалия имал техническата възможност да заобиколи автомобила управляван от обвиняемата и така да предотврати ПТП, което обаче не направил.С тези доводи изложени в резюме, се поддържа искането за оправдаване на обвиняемата.

Пред настоящата инстанция, не са допускани и събирани нови доказателства.

Хасковският окръжен съд, като провери правилността на обжалваното решение, по направените оплаквания, изтъкнатите доводи и служебно изцяло на осн.чл. 314 от НПК, намира следното: Съдебното производство пред РС – Хасково, е образувано по постановление на РП-Кърджали от 16.09.2022г., изготвено по д.п. № 148/2022г. по описа на РУ – Кърджали. С постановлението е направено предложение за освобождаване на

обвиняемата Д. О. от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание по реда на чл.78а от НК, за престъплението по чл.343 ал.1 б. „б“, вр. чл. 342 ал.1 от НК, за което е призната за виновна и освободена по цитираният ред с обжалваното решение, като повдигнатото ѝ с постановлението на прокурора обвинение, е включвало и нарушенията по чл.6 т.1 и чл.5 ал.2 т.1 от ЗДвП, за които е оправдана. Постановлението е било внесено първоначално в РС – Кърджали и образувано АНД № 844/2022 г. по описа на последния, като делото е насрочено за разглеждане по реда на глава 28 от НПК, а на обвиняемата връчен препис от постановлението за предаването ѝ на съд. Поради отвод на съдебния състав на РС – Кърджали, делото на осн.чл.43 ал.3 от НПК, е изпратено от ВКС за разглеждане и решаване от друг еднакъв по степен съд - РС -Хасково. Така е образувано съдебното производство пред РС – Хасково, протекло по реда на глава 28 от НПК, като по искане на защитата е проведено съдебно следствие и постановено решението, предмет на настоящата проверка.

От събраните пред първата инстанция доказателства е установено следното: Обвиняемата Д. С. О. с ЕГН *****, била правоспособен водач на МПС и имала валидно СУМПС за категории „В“, „М“. Пострадалият П. Т. Я. от гр.П., също бил правоспособен водач и имал валидно СУМПС за категории „В, М, А, АМ“. На 27.03.2022 г. около 17.50 ч., пострадалият Я. облечен в специално облекло и с предпазна каска на главата, се движел с мотоциклетът си марка „Хонда“ с рег. № *****, по средата на дясната пътна лента на бул. „Б.“ в гр. К., в посока от автогарата, към гр.Х., като бил последен в колона от мотоциклетисти. Пътната настилка била суха, времето ясно, нямало ограничения във видимостта, въпросния булевард бил с по две пътни ленти за движение във всяка посока. По същото време, обвиняемата с управлението от нея лек автомобил „Тойота Ярис“, с рег. № *****, се движела по ул. „Д.“, към същия бул. „Б.“, като пред нея по същата улица с автомобилът си се движел св.Е. Б. и докато шофирали двамата разговаряли по телефона, като обвиняемата ползвала устройство „свободни ръце“. След като стигнал до кръстовището с бул. „Б.“, на което от към ул. „Д.“ имало знак „Стоп“ / Б-2/, а бул. „Б.“ бил обозначен като път с предимство /знак Б-3/, св.Б. с автомобилът си преминал през кръстовището и завил наляво по булеварда, като продължил в посока към светофара пред МБАЛ „Д-р А. Д.“, при което се разминал с преминаващите в обратната посока по булеварда, мотоциклетисти. Обвиняемата също стигнала до посоченото кръстовище, спряла с управлението от нея лек автомобил на знака „Стоп“ на ул. „Д.“, изчакала преминаването на няколко мотоциклета идващи от лявата ѝ страна по бул. „Б.“, след което навлязла в кръстовището за да извърши ляв завой, но докато пресичала с автомобилът си първата пътна лента на булеварда, забелязала, че от лявата ѝ страна в същата пътна лента се приближавал мотоциклетът управляван от пострадалия, при което незабавно задействала спирачната уредба и спряла с автомобилът си. Пострадалият св.Я. също незабавно предприел спиране с мотоциклета, като се опитал да заобиколи автомобила на обвиняемата отляво, но не успял при което с мотоциклетът се ударил в лявата част на предната броня на автомобила управляван от обвиняемата. При удара мотоциклетът му се извъртял обратно на часовниковата стрелка, ударил се с дясната си страна в предния ляв калник на автомобила и с водача си /пострадалият/ паднал на дясно, непосредствено до

предната лява врата на автомобила на обвиняемата, като десния крак на пострадалия останал затиснат под мотоциклета. Обвиняемата слязла от автомобила и се обадила по телефона на св.Б., като му казала за случилото се. Св.Б. по това време се намирал на светофара до болницата, на около 240м. от кръстовището с ул. „Д.“ и след обаждането от обвиняемата се върнал на мястото на инцидента. На мястото на ПТП вече бил спрял св. Ж. С., който преди това с лекия си автомобил се намирал на светофара на болницата като се движел в посоката на пострадалия мотоциклетист и от там възприел случилото се, а след спиране на мястото на ПТП видял, че главата на пострадалия била под лявата врата на автомобила, като пострадалия издавал звуци. В този момент дошъл св.Б., извадил пострадалия изпод мотоциклета и му свалил каската, а св.С. го попитал как е, на което пострадалия отвърнал, че го болял десния крак. Дошъл и друг мъж, неустановен по делото, който вдигнал мотора и го подпрял на ел.стълб, а св.С. подал сигнал на тел.112 за настъпилото ПТП. През това време обвиняемата стояла отстрани разстроена и плачела. Докато св.Б. помагал на пострадалия, по мобилния телефон на последния се обадил братовчед му, пътуващ в колоната мотоциклетисти и пострадалия му съобщил за инцидента. На мястото на ПТП пристигнали полицейски служители, като пострадалия и обвиняемата били пробвани с техническо средство за употреба на алкохол, но такъв не бил отчетен. След това пострадалия бил откаран от екип на ЦСМП до МБАЛ „Д-р А. Д.“ в гр.К., от там транспортиран до болница в гр.П., а после и в гр.С., за лечение. На местопроизшествието бил извършен оглед, за което се съставил протокол и фотоалбум, като се описало състоянието на пътя, следите от ПТП, участвалите МПС, маркировката в зоната на кръстовището, включително наличието на знак Б-2 на ул. „Д.“ и знак Б-3 на бул. „Б.“, като с това първо действие по разследването било образувано досъдебното производство. По същото, относно уврежданията на пострадалия, механизма и причините за ПТП, били назначени и изготвени съдебно медицинска експертиза по писмени данни № 41/2022г. от вещото лице д-р М. – ***** при МБАЛ „д-р А.Д.“ – К. и автотехническа експертиза от вещото инж.В. Д., чиито заключения установили причините в резултат на ПТП съставомерни телесни увреждания на пострадалия, както и причините и механизма на ПТП, а изводите на вещите лица послужили както за повдигане на обвинението на обвиняемата, така и залегнали при излагане на фактическите обстоятелства в постановлението на прокурора, за предаването ѝ на съд. Пред първоинстанционният съд обаче тези вещи лица си направили самоотвод като посочили, че причините за това им станали известни след изготвяне на посочените заключения. Това обстоятелство наложило назначаване на повторни експертизи от първата инстанция, възложени респективно - съдебно медицинската експертиза на вещото лице д-р Е. с*****, а автотехническата такава на инж. В. В. – *****, чиито заключения първата инстанция изслушала. Според заключението по съдебномедицинската експертиза по писмени данни № 177/23г. на вещото лице д-р Е. и заявеното от вещото лице в съдебно заседание е установено, че в резултат на ПТП на пострадалия Я. били причинени счупване на дясното бедро - дясната бедрена кост и изкълчване на ставата между дясната ключица и едноименната лопатка - дясната акромиоклавикуларна става, довели до трайно - за повече от 30 дни затрудняване

движението на десния крак и дясната му ръка – т.е. две средни телесни повреди по смисъла на чл.129 ал.2, вр. ал.1 от НК. Обичайният срок за възстановяване на пострадалия за физически и нефизически труд бил съответно 4 месеца и 3 месеца за ставата, а за крака - 12 месеца и 9 месеца. Уврежданията били причинени от твърд тъп предмет и могли да се получат при мотоциклетна травма по начина и обстоятелствата описани в делото /при блъскане на движещ се мотоциклет в спрял автомобил/. Идентични са и изводите на вещото лице д-р М. по изготвената на досъдебното производство, съдебномедицинска експертиза. Според заключението по автотехническа експертиза на вещото лице инж. В., мястото на ПТП е определено в лентата за движение на мотоциклета по бул. „ Б.“. Скоростта на движение на мотоциклета в момента на удара била 26.31 км./ч., а преди възникване на опасността / навлизане на лекия автомобил управляван от обвиняемата в кръстовището/ - 43.09 км./ч. Опасната му зона за спиране е определена на 25.19 м., а отстоянието в момента в който водачът му реагирал на опасността, било 21.45 м. - т.е по-малко от опасната зона в която попадал лекия автомобил и мотоциклетиста нямал техническата възможност да предотврати ПТП, чрез спиране. В обстоятелствената част на заключението е обсъдено и посочено, че безопасното разстояние за заобикаляне на лекия автомобил от ляво от страна на мотоциклетиста било 17.03 м. и водачът му могъл да предотврати ПТП чрез заобикаляне на автомобила но при условие, че същия при навлизане в лентата / т.е при възникване на опасността /не се движел, което като вариант е изключено от вещото лице и е дадено заключение, че водачът на мотоциклета нямал техническата възможност да предотврати ПТП чрез заобикаляне на автомобила. За обвиняемата като водач на лекия автомобил е посочено, че управлявания от нея автомобил бил спрял в момента на удара, а от техническа гледна точка тя могла да предотврати ПТП като отдаде нужното предимство на мотоциклетиста, движещ се по пътя с предимство и при скорост 9.12 км./ч. или по- малка, обвиняема имала техническата възможност да спре преди навлизане в кръстовището. В заключението е описан механизма на ПТП, а изводът за причината за настъпването му, е отнетото предимство от страна на обвиняемата. В същата насока са и основните изводи на вещото лице инж.Д. по назначената на досъдебното производство, автотехническа експертиза.

Описаната фактическа обстановка е установена от събраните пред първата инстанция доказателства, чрез показанията на разпитаните свидетели П. Я., Е. Б., Ж. С. и прочетените им показания от досъдебното производство по реда на чл.281 ал.4, вр. ал.1 от НПК, от показанията на св. Е. Н. и св.Д. К. От заключенията на вещите лица по изслушаните автотехническа и съдебно медицинска експертизи, от приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства от досъдебното производство. Посочените доказателствени източници, включително тези от досъдебното производство, които няма пречка да се ползват предвид характера на диференцираната процедура по глава 28 от НПК, установяват фактологията изложена в обстоятелствената част на постановлението на прокурора за предаване обвиняемата на съд по реда на чл.78а от НК и подкрепят изводът на първата инстанция, че обвиняемата е осъществила от обективна и субективна страна, съставът на престъплението по чл.343 ал.1 б. „б“ , вр. чл.342 ал.1 от НК, за което е призната за виновна.

Този извод е правилен и се споделя от настоящата инстанция. Правилно заключенията на вещите лица от досъдебно производство по съдебномедицинската и автотехническа експертиза, след отводът им, приет от първата инстанция, която не ги прочела и изслушала, не са кредитирани. В случая, изводите по изслушаните от съда такива по вид експертизи, не са довели до промяна във фактическото положение твърдяно в постановлението на прокурора и съвсем безпредметно е било, първата инстанция при излагане на фактологията в мотивите си, да описва и посоченото в заключенията на вещите лица от досъдебното производство. Последното не е нарушение, защото първата инстанция не е позовала изводите си на заключенията по експертизите от досъдебното производство, но това е довело до създаване на излишен обем на самите мотиви. Анализът на събраната доказателствена съвкупност направен от първата инстанция, е детайлен и в необходимият обем. Правилно показанията на свидетелите очевидци, които са пострадалия Я. и св. Ж. С., са кредитирани като достоверни, взаимно свързани и кореспондиращи на останалата доверена доказателствена съвкупност, включително на заключенията на вещите лица по изслушаните експертизи, които също правилно са кредитирани с доверие, като и на обективно установеното при огледа на местопроизшествието. Показанията на св.Е. Б., който не е очевидец на настъпилото ПТП, също обосновано са доверени, както и тези на св. Е. Н. – полицейски служител пристигнал на ПТП след подадения за него сигнал. Тук следва да се отбележи, че първата инстанция е пропуснала да обсъди показанията на св. К. допусната и разпитана в хода на съдебното производство. Този пропуск следва да се отстрани от настоящата инстанция, която е втора по съществото на делото. В случая тази свидетелка не е очевидец на настъпването на ПТП, а го е възприела след като то вече е настъпило и също подала сигнал на тел.112, като изложеното от нея кореспондира изцяло на останалите доказателства, поради което се кредитира от настоящата инстанция. По отношение възраженията на защитата, че нарушението било предотвратимо от пострадалия, чрез заобикаляне на автомобила на обвиняемата, каквато възможност имал, както и, че поради ограничение във видимостта тя не забелязала идването му с мотоциклета, то тези възражения не се споделят. Това е така защото при изслушването си пред първата инстанция е вярно, че вещото лице В. заявило, че при спиране пред знака „Стоп“, на улицата по която се движела обвиняемата, видимостта наляво към булеварда била ограничена от дървета и пряката взаимна видимост / от улицата и булеварда/ била около 15-20 м., но освен това вещото лице посочило също, че пътния знак Б-2 „Стоп“ отстоял на около 3 метра от началото на кръстовището, а от там - от началото на кръстовището, взаимната видимост се увеличавала вече на 40-50 м. При това положение за обвиняемата не е съществувало ограничение във видимостта към идващия по булеварда мотоциклетист, при приближаването ѝ в началото на кръстовището и така обективно е могла да го възприеме и съобрази поведението си на водач, с вменените ѝ задължения от чл. 50 ал.1 от ЗДВП. Относно възможността за предотвратяване на ПТП от мотоциклетиста чрез заобикаляне, действително в заключението по автотехническата експертиза, вещото лице В. не изключило такава възможност, като посочило, че необходимото за това разстояние било 17.03 м. което е по- малко от отстоянието на което се намирал мотоциклета - 21.45. Тази

възможност обаче вещото лице обусловило от условието, управлявания от обвиняемата автомобил да е спрял, а не да се е движел, като времето на реакция на мотоциклетиста за такава маневра / да заобиколи отляво автомобила/ било изключително малко, защото забавянето с половин секунда или повече, я прави невъзможна предвид изминатото за това време разстояние от мотоциклета - 5.93м. Така в случая се е развила и ситуацията, което е установено от показанията на св.С. и от тези на пострадалия Я., защото спирането на управлявания от обвиняемата автомобил е станало не веднага след навлизането ѝ в кръстовището, а почти по средата на лентата в която се движел мотоциклета, където е и мястото на удара, а до тогава автомобилът управляван от обвиняемата, е бил в движение. Именно поради това, тази възможност за предотвратяване на удара от страна на мотоциклетиста, е изключена от вещото лице в изводът му по тази част на заключението. Единствената причина за настъпване на ПТП, стояща в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния резултат / двете средни телесни повреди на пострадалия/, е не неговото поведение като водач, а допуснатото от обвиняемата нарушение на чл. 50 ал.1 от ЗДвП, вменяващ ѝ в задължение като водач движещ се по път без предимство, на кръстовище, на което другият от пътищата е сигнализиран като път с предимство с пътен знак Б-3 „Път с предимство“, да пропусне ППС движещи се по пътя с предимство. Това обвиняемата не изпълнила и така настъпило ПТП със съставомерния резултат, както правилно приела и първата инстанция. Относно вменените на обвиняемата нарушения и по чл.6 т.1 и чл.5 ал.2 т.1 предл. последно от ЗДвП, за които е оправдана, то по делото липсва протест с искане за осъждането ѝ и за тях, но следва да се отбележи, че тези нарушения касаят общи, а не конкретни задължения на водачите на ППС и не стоят в пряка причинна връзка с резултата. От субективна страна правилно е прието, че престъплението е извършено от обвиняемата по непредпазливост като форма на вината, при условията на небрежност по смисъла на чл.11 ал.3 пр.1 от НК. Това е така защото не е предвиждала настъпването на общественотоопасните последици на деянието, но е била длъжна и е могла да ги предвиди, като съобрази поведението си на водач с вмененото и задължение по чл.50 ал.1 от ЗДвП. Обвиняемата не е осъждана или освобождавана по реда на чл.78 а от НК от наказателна отговорност, за посоченото престъпление което е непредпазливо и не съдържа в съставът си имуществени вреди, е предвидено наказание до 3 години „лишаване от свобода“ или „пробация“. При това положение, приложението на чл.78а от НК е задължително и правилно същата е освободена от наказателна отговорност, с налагане на административното наказание „глоба“ в размер на 1000 лв., което е минимума на глобата по чл.78 а ал.1 от НК, както и с неналагането на осн.чл.78 а ал.4 от НК, на кумулативното наказание по чл.343г, вр.чл.37 ал.1 т.7 от НК - „лишаване от право“ да управлява МПС. Така наложеното административно наказание е справедливо и съответно на обществената опасност на деянието и дееца, както и на целите на наказанието, като смекчаващите вината на обвиняемата обстоятелства и имущественото ѝ състояние са отчетени правилно, а и в случая липсва протест, с искане за утежняване положението ѝ. Правилно предвид признаването на обвиняемата за виновна, са ѝ възложени и направените по делото разноси. Не се установи при разглеждане на делото пред първата инстанция, да са допуснати отстранени съществени

нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване на процесуалните права на страните, като неявяването на обвиняемата която е била редовно призована, на осн. чл. 378 ал.1 от НПК не е било задължително и това не е довело до нарушаване на правата ѝ, или до неизясняване на фактологията по казуса. По изложените съображения, постановеното решение е правилно, обосновано и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на осн. чл. 334 т.3, вр. чл. 338 и чл. 378 ал. 5 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 233 / 12.09.2023г., постановено по АНД № 1207/2022 г. по описа на Районен Съд – Хасково.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____